

Práce pojednává o politické teologii a politickém myšlení apoštola Pavla v kontextu soudobé filosofie. Metodologická část představuje koncept politické teologie, který umožňuje analyzovat vzájemné vztahy mezi oblastmi politiky a náboženství, zejména implicitní a explicitní významy určitých náboženských postojů a idejí. Pozornost je věnována Maxi Weberovi a jeho programu „hospodářské etiky světových náboženství“: Weber se zaměřoval na kontingentní historické křižovatky a výhybky historického vývoje, které tvoří specifické „vztažení k hodnotám“ (*Wertbeziehung*) a umožňují porozumět běhu dalšího sociální a politického vývoje. Weber sám viděl jednu z takových historických křižovatek a bodů obratu v Pavlově teologii a misijním působení. Další část je věnována interpretacím Pavlovy politické teologie u Jacoba Taubese, Alaina Badioua a Giorgio Agambena a jejich kritickému zhodnocení. Třetí část tvoří původní příspěvek k Pavlově politické teologii, který vychází z uvedených interpretací, ale některá témata interpretuje odlišně a připojuje k nim další dosud opomíjené aspekty Pavlovy politické teologie. Pozornost je věnována socio-politickým důsledkům a významům Pavlovy eklesiologické imaginace obsažené v konceptu „corpus Christi“; časovosti; konceptu „katechon“; pojetí rovnosti, nerovnosti a politické moci; spravedlnosti; konceptu „občanství v nebesích“; Pavlovu univerzalizmu a jeho omezením; (ne)toleranci a ustavení ortodoxie jako zdroje náboženské identity; a Pavlovu pojetí lásky. Závěrečná kapitola představuje stručné zamyšlení nad aktualitou Pavlovy politické teologie, která je shledávána především v jeho pojetí lásky jako zdroji sociality. Nemetafyzické založení takové sociotvorné lásky by snad bylo možné hledat ve zkušenosti závazku, daru a obdarování.